

לא אדע מדוע אכתוב, אך בימים אלה חשבתי שאתם לבסח
דואגים, וצריך לכתוב כמה מלים.
בימים אלה צריך להתברר באופן סופי ענין נסיעתנו ליחיעם.
עלינו להיות שם בערך חצי שנה. מבחינת בטיחות המקום הוא חלש
מאד, ועלינו מוטל התפקיד שלמענו יוצאים המוני צעירים.
בימים טרופים אלה אין אדם יכול לשבת במקום בנחת, לאחר
שהוא קורא את העתון, בשעה שהוא שומע שחבריו, בחורים צעירים,
נופלים ונשקם בידם. הם נופלים, כי הם רוצים להיות,
ולמען החיים הם הולכים לשמירה, יוצאים לסיורים, ואשרי החוזרים
לבסיסם.

תפקידנו אינו מכתיים בהגנה בלבד. אנו מאמינים
במחר, במחר טוב יותר, בו נוכל לבנות את
ביתנו בשלום ובנחת. אשרי מי שמגיע לנחלה, אשרי מי
שזוכה להקים נקודה חלוצית. כי זו בלבד תעודת־הנאמנות לתנועה
ולעם.
בזמן האחרון אני נפגש בהרבה נערים מן הקריה, שקודם־לכן
היו זרים זה לזה וחיים ענין משותף לנו. ואנו מרגישים קרבה יתירה,
ואנו גאים על כך שאנו מכירים איש את רעהו מילדות.
נדמה לי שכתבתי יתר על המידה. לכן אסיים !